

En veure el deteriorament de la imatge del Sant, l'amic Pou, va oferir-se per restaurar-la. A partir d'aquí, un grup d'amics excursionistes començaren a condicionar i endreçar la capella. L'any 1958, després d'obtenir els permisos corresponents, el pare Faustí Illa, el promotor de l'aplec al Matagalls, hi va celebrar la Misa del "Gall", seguint any rera any, fins que un grup de veïns se'n varen fer càrrec.

L'any 1960 es va iniciar la primera jornada de treball en la construcció de la font, en el lloc anomenat "Font Pomereta". Després de tres anys, l'any 1963, es va inaugurar en la diada de l'aplec al Matagalls.

D'aquestes dues iniciatives, que per la seva complexitat varen tenir una llarga durada en el temps, no cal dir que el Senyor Sala en va ser un estusiasta i fidel seguidor i animador.

Repasant el que he escrit constato que no hi figuren grans proeses, ni mils metres d'alçada als grans cims. Amb el Pepet, el senyor Sala tot és senzill, planer, fins i tot podria semblar anodí, si no fos que la seva fidelitat i la permanència a l'Agrupació Excursionista, tant en temps d'esplendor com en temps de dificultats ens denoten, i podem dir-ho els qui el coneixem, que no hi es perquè sí, sinó perquè creu en l'excursionisme i en les seves Agrupacions que donen l'oportunitat de donar a conèixer i estimar la NATURA.

Acabo citant el poeta Rabindranath Tagore, en el seu cant "Ocells Perduts" número 57, escriu: "Com més grans s'és en humilitat, més a prop s'està de la grandesa".

Aquest pensament defineix exactament el que jo amb tantes lletres he volgut expressar del senyor Sala.

Anna M. Palé i Llavina

M. Luis

Josep Sala i Carmina Vallverdú, el dia del lliurament de la Placa d'Honor de l'Agrupació